

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ο Ουόλτ Χούτιμαν, ο μεγαλύτερος εκ των ποιητών της Αμερικής, και ο Μάρκ Τουάιν, ο μεγαλύτερος χιονιοριστής συγγραφέας της, άρχισαν τη σταδιοδρομία τους ως απλοί τυπογράφοι.

Όταν εισήχθη για πρώτη φορά η συνήθεια του καπνιστή στην Αγγλία, πολλοί κάτοικοι της ελπίσθηκαν για να μάθουν... να καπνίζουν!

Όσοις ένας χωματόζος τραυματίσθη, σπαταρά την αμοιβή του είτε βάζοντας το χέρι του πάνω στην πληγή, είτε περιτολώνοντας την με φάρμακα και με χουτίκια.

Η στρατιωτική στοιξεί εισήχθη για πρώτη φορά στη Γαλλία από τον Λουδοβίκου 16ου στα 1665.

Οι τριακόσιοι περίπου μετάνοι δούλες της προεπαναστασιακής Ρωσίας κατέβηκαν 325 ανάτονα και έπαιξε και άσασχολήσαν 20 χιλιάδες βιηρέταν.

Υπόγειο ένα είδος άηδωνιών που φάλλουν μονάκι με το φως της ημέρας.

Το «ζαζα» είναι λέξη προεβραϊκή από την Περσική σημασία που σημαίνει ομοία ή κοινωχάρι.

Στη Βραζιλία ζωντανά μια πολύ νόστιμη σαλάτα από... μεμφορζια ανακατωμένα με... ρετινί.

Τα ποικίλα διώκονται άσφαλώς, αν βάλετε στο μέρος όπου πηγαίνουν λίγη ζωηροιά.

Ο περιφημος άστρονομός Τσαίξ Νεύτων κατά τους μαθητικούς του χρόνους ήταν ο άμειότερος και ο τελευταίος της τάξεώς του.

Αν θέλετε να διατηρούν τα λουλούδια σας περισσότερη δροσία κι εφιάδα, πρέπει μόλις τα κόψετε να τα βάλετε επί μια ώρα μέσα σε πολύ κρύο νερό.

Τσάρος είναι η Ρωσική μετάφρασις της λέξεως Καίσαρ.

Οι πιο παλιόδοξοι καπνιστάι του κόσμου είναι οι Ούλανδοί.

Η χελώνες δεν έχουν δόντια.

Το ανάκτορο του Βατικανού περιέχει 11.000 διαμερίσματα.

Τα όμια κομμωδία συνιστούνται ως γήριμο άποτελεσματικό κατά της άργητίας.

Οι γάτες πετούν με ταχύτητα 100 μιλίων την ώρα.

Ολόκληρο το αίμα του ανθρώπου περνά από την καρδιά του σε κάθε λεπτό.

Οι ναυτάι των άγγλικών πολεμικών πριν άρχισούν τις εχθροπραξίες παίρνουν το λουτρό τους.

Κατά τις σκοτεινές νύχτες το άστρο φως διακρίνεται μικρότερα από κάθε άλλο, ενώ κατά τις ξηστερες διακρίνεται το κόκκινο.

Τα μεγαλύτερα φύλλα άρ' όλα τα δέντρα τα έχουν οι φουνίκες.

Τα θεριότερα μέγρο του κόσμου βόσκεται στη νοτιοδυτική άκρη της Περσίας, όπου κατά τον Ιούλιο και τον Λίγονστο το θεριώμετρο δεν πέφτει κάτω από τους 100 βαθμούς, νυχθημέρι.

Οι Γερμανοί γενικά έχουν άσθενέστερη όραση από τους Άγγλους.

Γιά να γίνει μια οργάνη ροδελιών άπαιτούνται 65 οκάδες ροδελιτών.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

κι' έχουν γιγιστεί τα πλεονά του πλοίου. Κινάνα όμως, ως την ώρα, ολόκληρο βλήμα δεν έχει δεχθεί ο «Αβέρωφ», λέξ και κάμποσ θεϊκά χέρι άπομακρύνει τα προεμένα αυτά θανατηφόρα αίδερα από το καράβι.

Είξε δίκαιη ο ναύαρχος Κοινοπολιτίης, όταν έλεγε με τόση πίστι τα τόσο προφητικά λόγια του, άκοινοπολιτίης πάνω στην γέφυρα τον άγαμέμνο από τιμω Ξύλο σταυρού του :

Με την βοήθεια του σταυρού κανένα δεν θα φοβηθούμε!

Τα νερά κατακλύζονε πλέον τον «Αβέρωφ», τον πλημμυρίζον από την πλώρη ως την πρύμνη, φτάνουν ως τα πόδια των καταποτών, βόσκουν την γέφυρα, περνούν μέσα από τις κανονοθιρίδες των πυργών, από τις θυρίδες των τηλεσκοπίων, από πάνω από τους πυργούς άεροσφαι, από τις σκοπιές των άξιωματικών. Ένας γούδοπος γλυκός τραυβημένος και ζωηρός και η θάλασσα σηκώνεται σε σπήμες ήμους δέκα και δεκατέντε, αλλά και έβωσι και τριάντα μέτρων. Μα ο «Αβέρωφ» μένει άπόφθόλιτος.

Και οι ναύτες και οι ήταξιωματικοί μαρσοστά στην άποτυχία αυτή του έχθρου φρονάζουν η' όρεξι και με είνωνται :

Μπράβο!... Μπράβο!... Έτσι κι η άλλη σου!

Και η ναυμαχία έξακολούθει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό β' μέρος της περιγραφής.

K. ΦΑΛΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ Κ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

Ο μακαρίτης Στέφανος Γρανίτας διηγείτο άλλοτε το εξής γατομένο ανέκδοτο :

«Βρισκόμαστε στο έτος 1897. Ο Έλληναός στρατός, άνοργάνωτος και άεφάλαος, είχε ήττηθεί και έπρόκειτο να συναφθή ειρήνη με τους Τούρκους.

«Ο διοικητής κάποιον συντάγματός μας, το όποιο είχε ήμαστε μεγάλη πανοίεθρία κατά τον άτυχή αυτό πόλεμο, βόσκονταν την ήμερα αυτή στο σπίτι του κι έκανε τον καφέ του. Έξαφνα του πήγαν το έπισκεπτήριο κάποιον κυρίου, που ήθελε να τον ιδεί. Το όνομα του έπισκεπτήτου ήταν άγνωστο, αλλά κάποιον άρ' αυτό έπαιξε η φράσις «ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ».

«Έδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι ο κάποιονος ο συνταγματάρχος έναν καινού είχε κι' αυτόν άπανελεύμενος κάθε τόσο στους συναδέλφους του. Παρωπονόταν δηλαδή ότι είχε κρυφεί και καταδικασθεί άναπολόγητος από τον Τούκο και την κοινή γνώμη, για τη δράση του στον πόλεμο. Φαντάζεστε λοιπόν τη χαρά άισθάθηκε τώρα που θά ήθελε ένα Γάλλο δημοσιογράφου και θά μπορούσε να του πη άρεξουν τίς... άνομογαθίες!»

«Έδωσε έντολή να εισαγάγουν τον ξένο άναπολορητή άμέσως, και πριν ο άπεσταλμένος του «Φιγαφός» προφάση να του έδωσει το όνομα της έπισκεψέως του, ο συνταγματάρχος άρχισε την... άπολογία του : —Με κατηγορούν άδικα, κίριε! Λέγουν ότι θέσιμα κι' άνάστα το σύνταγμα μου στις έπιχειρήσεις... Το παραδέχονται κι' έγω... Άλλά γιατί δεν θέλουν να άκούσουν τους λόγους αυτού...»

«Άκριβώς κι' αυτή την έπίδεση έγνοια να σας πάροσ συνέντευξι εκ μέρους της εφημερίδας μου, κίριε συνταγματάρχου, άπάντησε ο δημοσιογράφος. Θα έχετε την καλοσύνη λοιπόν να μου εξηγήσετε τους λόγους, στους όποιους όφείλεται η ήττα του συνταγματός σας :

«Άλλο που δεν ήθελε ο συνταγματάρχος. Άρχισε λοιπόν μια άτελείωτη φρασία, ή όποια βάσιμας μιά, δύο, τρεις όφες κι' έπειθι δεν έλεγε να πάρη τέλει. Κόπτησε τον ξένο δημοσιογράφου και φάσανε μαζί το μεσημέρι.

«Όταν τέλος, απογιάανε, ο συνταγματάρχος ρώτησε τον άνορητή του τι γνώμη είχε σχηματίσει άρ' αυτό που άκουσε.

—Δεν ήπαρχει καμιά άμφιβολία, κίριε συνταγματάρχου, άποσφίθηκε έκίνως, ότι υπο έλατε την καθαρά άλήθεια. Απτόν ήμ' παιχάνθησαν και έγραψαν έναντιον σου, όπως έσποχόμηνθησαν. Έγνοια σας όμως και θά τους διαφώτισω έγω... Θα τά γράψω και στην εφημερίδα μου και θά τους κατηγορήσω ένόπιον του διεθνοδς κοινού... Νά μή με παρεξηγήσετε όμως, κίριε συνταγματάρχου. Θα σας ζητήσω κι' έγω μια χάρι...»

—Ο,τι θέλετε, κίριε...

—Στο σύνταγμα σας ήπαρτει κάποιον στρατιώτης από την Αθήνα... Στην οικογένεια αυτού του παιδιού όφείλο κάποιον πολλά, γιατί με περιτομήσαν έξαφνατικά, όταν περνούσα άρ' την Αθήνα για ναφίμο έδω... Μου γράφουν λοιπόν τώρα για να ένεργησω να πάη, αν είναι δυνατόν, μια υμνια άδεια...

—Φίλε μου, αν και άπαρομηνία τώρα να δίνοισ άδειες, εν τοιούτοις άπονου, γιά χάρις σας, θά του δώσω. Νά υπο ήπτε πονά το όνομά του και το λόγο υπο ήπαρτει...

«Ο ξένος δημοσιογράφος του έδωσε τα ζητηθέντα στοιξεία και άνεχώρησε, άφού του έποσφίθηκε για τελευταία φορά ότι θά τον βράλι άστροπρόσωπο με την εφημερίδα του.

«Την άλλη μέρα, μόλις ο συνταγματάρχος πήγε στο σύνταγμα του, ή πρώτη του φροντίδα ήταν να ρωτήσει για τον άσπρηθέντα στρατιώτη. Άλλά ο διοικητής του λόχου στον όποιον ήπαρτετοξέ ο στρατιώτης αυτός, του άνεφερε ότι ήμ' μόνο καλής οικογένειας δεν ήταν, αλλά και είχε δικασθεί πενήτας έπι κλοπή!

«Ο συνταγματάρχος φαντάστηκε ότι έπρόκειτο περί παρεξηγήσεως. Θέλοντας λοιπόν να έξαλείρη κάθε άμφιβολία του ζήτησε να ιδή ο ίδιος τον εν λόγω στρατιώτη.

«Υστερ' από λίγα λεπτά ο λοχιάος ξαναμπίηξε στο γραφείο του προεσταμένου του, σποδοκίμενος από ένα φαντάγο.

«Άλλά στην έμφανίση του στρατιώτη αυτού ο συνταγματάρχος έφράζε κι' άρχισε να φωνάζει :

—Α, τον άτιμο! Α, το τζανιαπήτη! Α, το θεοπαύτη!... Άμέσως να τον κομμώσετε! Τον φιλάτε άδικά έδω! Κοιναστε τον, μορ!

Καθώς θά καταλάβαιν οι άνάγνωστα μας, ο παρωπονασθείς φαντάγος ήταν... ο συντάκτης του «Φιγαφός»... Για να πάρη άδεια, έπαιξε ο καιμένος ολόκληρη κομωδία, με την έπαθε. Κι' αντί άδειας τον έρωσαν φιλακή!...»